J.K. ROWLING

Harry Potter

i el misteri del Príncep

Empúries

J. K. Rowling

Harry Potter i el misteri del Príncep

Traducció de Xavier Pàmies

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *Harry Potter and the Half-Blood Prince*

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 2005
per Bloomsbury Plc 50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 2006.

Primera edició, revisada, en aquest format: novembre del 2026

Copyright © J.K. Rowling, 2005

Drets de publicació i exhibició de Harry Potter © J. K. Rowling

Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Harry Potter són marques
registrades i © Warner Bros. Entertainment Inc.
Tots els drets reservats

© de la traducció: Xavier Pàmies Giménez, 2006
Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny
Il·lustracions de coberta i guardes: © Giselfust

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.972-2026
ISBN: 979-13-87736-65-1

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores
i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar, escanejar, distribuir o posar a disposició algun fragment d'aquesta obra
(www.cedro.org; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).
Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol
de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies
d'intel·ligència artificial.

PEFC Certificat

El paper d'aquest
llibre procedeix de
boscos gestionats de
forma sostenible

PEFC

PEFC/14-38-00305

www.pefc.es

1

L'ALTRE MINISTRE

Era quasi mitjanit i el primer ministre estava tot sol al seu despatx, llegint un llarg informe del qual no aconseguia retenir ni entendre res. Esperava una trucada del president d'un país llunyà, i, entre la impaciència que sentia per quan telefonaria aquell home del dimoni i els esforços que feia per oblidar els desagradables records del que havia sigut una setmana molt llarga, molt cansada i molt difícil, poc espai li quedava al cap per a gaire cosa més. Com més s'intentava concentrar en el text de la pàgina que tenia al davant, amb més claredat el primer ministre veia la cara plena de malícia d'un dels seus adversaris polítics. Aquest adversari en concret havia sortit a les notícies aquell mateix dia, i no només per enumerar tots els terribles esdeveniments que havien tingut lloc al llarg de la setmana que acabava de passar (com si calgués que ho recordessin a ningú), sinó també per explicar per què tots aquells accidents eren culpa del govern.

Al primer ministre se li va accelerar el pols només de pensar en aquelles acusacions, perquè eren tan injustes com falses. ¿Com volien que el govern evités l'ensorrament d'aquell pont? Era indignant que algú insinués que no gastaven prou en ponts. Aquell pont tenia menys de deu anys, i els millors experts no sabien explicar per què s'havia partit de cop en dos, amb el resultat que una colla de cotxes s'havia enfonsat a les aigües del riu que travessava. I ¿com gosava ningú insinuar que la falta de policia era la causa d'aquells dos esgarrifosos assassinats dels quals s'havia fet tanta publicitat? ¿O que el govern hauria hagut

de preveure l'insòlit huracà que havia assolat els comtats de ponent tant pel que feia a danys personals com materials? I ¿era culpa seva que un dels seus ministres sense cartera, Heribert Toix, hagués tingut una conducta tan estrafolària aquella setmana que ara tenia molt més temps per dedicar a la família?

«El país passa una mala ratxa», havia acabat dient el seu adversari polític, dissimulant amb prou feines un somriure burleta.

I, per desgràcia, era ben veritat. El primer ministre mateix se n'adonava: la gent estava més aixafada que de costum. Fins i tot el temps era rúfol: aquella boira glaçada en ple juliol... No era lògic, no era normal...

Va passar la segona pàgina de l'informe, va mirar com era de llarg i va decidir deixar-ho córrer. Va estirar els braços enlaire i va donar un lúgubre cop d'ull al despatx. Era una habitació decorada amb gust, amb una elegant llar de foc de marbre que mirava cap a les finestres, de guillotina, que estaven del tot tancades a causa d'aquell fred impropi de l'estació. Amb una lleugera esgarrifança, el primer ministre es va aixecar i es va acostar a les finestres per mirar la boira prima que entelava el vidre. De cop, mentre estava així d'esquena a l'habitació, va sentir un estossec fluix darrere seu.

Va quedar paralitzat, acarat al reflex esglaiat de la seva cara al vidre fosc. Aquell estossec el coneixia. L'havia sentit altres vegades. Es va tombar, molt a poc a poc, fins que va quedar de cara a l'habitació buida.

—¿Qui hi ha? —va dir, fent un esforç per aparentar una valentia que no sentia.

Per un instant va alimentar l'esperança impossible que no li respondria ningú. Però a l'acte li va respondre una veu, una veu incisiva, categòrica, que va semblar que llegís una declaració escrita. Procedia —com el primer ministre havia sabut des de la primera estossegada— d'un homenet amb aspecte de granota i llarga perruca blanca que apareixia representat en un oli petit i brut de l'altra punta de l'habitació.

—Al primer ministre dels muggles. Cal que ens vegem urgentment. Tingui la bondat de respondre de seguida. Ben cordialment, senyor Fudge. —L'home del quadre va fer una mirada interrogativa al primer ministre.

—Daixò... —va dir el primer ministre—. És que... ara no em va gaire bé... Estic esperant una trucada, i és del president de...

—Això es pot canviar —va saltar el retrat.

Al primer ministre li va caure l'ànima als peus. Era una cosa que ja es temia.

—Però és que tenia molt interès a parlar-hi...

—Farem que el president es descuidi de trucar. Ja trucarà demà a la nit —va dir l'homenet—. Tingui la bondat de respondre de seguida al senyor Fudge.

—D'acord, d'acord —va dir el primer ministre amb un fil de veu—. Que vingui el senyor Fudge, doncs.

Va tornar a correcuita cap a la seva taula arreglant-se el nus de la corbata. Quan tot just s'acabava d'asseure, adoptant una expressió que pretenia ser relaxada i indiferent, una viva flamarada verda es va formar a la llar buida, sota el faldar de marbre de la xemeneia. Fent un esforç per no delatar gens de sorpresa ni d'esglai, va mirar com un home corpulent apareixia entre les flames, giravoltant tan de pressa com una baldufa. Al cap d'un moment n'emergia i saltava a una catifa d'època força bona, espolsant-se la cendra de les mànigues del seu llarg capot ratllat, amb un barret fort de color verd poma a la mà.

—Bona nit, senyor primer ministre —va dir en Cornelius Fudge, acostant-se-li amb la mà allargada—. M'alegro de tornar-lo a veure.

El primer ministre no podia correspondre amb sinceritat al compliment, de manera que no va dir res. No s'alegrava gens ni mica de veure el senyor Fudge, les aparicions ocasionals del qual, a part de ser absolutament esbalaïdores per si mateixes, acostumaven a significar que estava a punt de sentir molt males

notícies. Aquesta vegada, a més a més, el senyor Fudge tenia un aspecte força desmillorat. Estava més prim, més cappelat i més blanc de pell, i feia una cara torturada. El primer ministre havia vist aquella expressió en altres polítics, i no presagiava mai res de bo.

—¿En què el puc ajudar? —va dir, mentre estrenyia un moment la mà al senyor Fudge i li assenyalava la cadira més incòmoda de davant de la taula.

—No sé per on començar —va murmurar el senyor Fudge mentre agafava la cadira, s'hi asseia i es posava el barret fort verd poma a la falda—. Quina setmana, quina setmana...

—¿Vostè també ha tingut una setmana dolenta? —va demanar-li el primer ministre amb fredor, amb l'esperança de donar-li així a entendre que ell ja les passava prou negres sense l'ajuda del senyor Fudge.

—Evidentment —va dir el senyor Fudge, fregant-se els ulls amb fatiga i mirant el primer ministre amb humor—. He tingut la mateixa setmana que vostè, senyor primer ministre. El pont de Brockdale... Els casos Barns i Vance d'assassinat... I, per rematar-ho, el desgavell que hi ha hagut als comtats de ponent...

—¿Així, vostè, vull dir, algú de vostès, té a veure amb totes... amb totes aquestes coses?

El senyor Fudge va adreçar una mirada severa al primer ministre.

—Evidentment —va dir—. M'imagino que sap de què va la cosa, ¿no?

—Doncs... —va vacil·lar el primer ministre.

Era precisament aquell estil de conducta el que més disgust li causava de les visites del senyor Fudge. Al capdavall, ell era el primer ministre, i no li agradava que el fessin sentir-se com un col·legial ignorant. No obstant, havia sigut així des de la primera vegada que s'havia vist amb el senyor Fudge, la tarda del primer dia de ser primer ministre. Ho recordava com si fos ahir, i sabia que no ho oblidaria fins al dia que es morís.

Aquell dia també estava sol en aquest despatx, paladejant el triomf que havia obtingut després de tants anys de somnis i de projectes, quan de cop havia sentit un estossec darrere seu, igual que ara, i, en tombar-se, s'havia trobat que aquell retrat petit i lleig se li adreçava per comunicar-li que el conseller d'Afers Màgics estava a punt d'arribar per presentar-li els seus respectes.

D'entrada havia pensat que la llarga campanya i la tensió de les eleccions l'havien trastocat. L'havia deixat absolutament esgarrifat que un retrat li parlés, però això no havia sigut res comparat amb el que havia sentit quan un pretès bruixot havia sortit disparat de la llar de foc i li havia donat la mà. S'havia quedat mut durant tota l'estona que el senyor Fudge li havia estat parlant de les bruixes i els bruixots que continuaven poblant el món en secret, i també mentre li donava garanties que no s'hi hauria de preocupar perquè la Conselleria d'Afers Màgics es feia responsable de tota la comunitat màgica i s'encarregava d'impedir que la població no màgica en tingués notícia. Era una tasca difícil, havia dit el senyor Fudge, que incloïa des de la normativa sobre l'ús responsable de les escombres fins a mantenir controlada la població de dracs (el primer ministre va recordar que en sentir això s'havia hagut d'agafar a la taula). Tot seguit el senyor Fudge havia donat uns copets paternals a l'espatlla a un primer ministre encara atordit.

—No pateixi —li havia dit—. És improbable que em torni a veure. Només el molestaré si durant el seu mandat en passa alguna de molt grossa, alguna cosa que pugui afectar els muggles (la població no màgica, vull dir). Si no, cadascú a la seva. Per cert, vostè s'ho ha agafat molt més bé que el seu predecessor, que em va voler tirar per la finestra perquè es pensava que jo era un artifici ordit per l'oposició.

Aquest comentari havia permès al primer ministre recobrar per fi la veu.

—Així, ¿vostè no és cap artifici?

Aquella havia estat la seva última i desesperada esperança.

—No —havia dit el senyor Fudge amb amabilitat—. Em sap greu, però no. Miri.

I havia convertit la tassa de te del primer ministre en un hàmster.

—I —havia dit el primer ministre amb l'alè contingut, mirant com la seva tassa de te rosegava un angle del full del seu següent discurs— ¿com és que ningú me n'ha dit res?

—El conseller o la consellera d'Afers Màgics només es revela al primer ministre muggle en funcions —havia dit el senyor Fudge, tornant-se a guardar la vareta a l'americana—. Trobem que és la millor manera de mantenir el secret.

—Sent així —es va exclamar el primer ministre—, ¿com és que l'anterior primer ministre no me n'ha advertit?

Aquest comentari havia fet riure el senyor Fudge obertament.

—Benvolgut primer ministre, ¿en dirà mai res, vostè, a ningú?

Encara rient, el senyor Fudge havia tirat unes pólvores a la llar de foc, s'havia ficat enmig de les flames de color verd maragda i havia desaparegut amb un brunzit. El primer ministre s'havia quedat allà plantat, immòbil, i havia arribat a la conclusió que mai de la vida s'atreviria a fer esment d'aquella trobada a ningú, perquè cap ànima vivent se'l creuria.

La commoció havia trigat una estona a passar-li. Primer s'havia volgut convèncer a si mateix que el senyor Fudge era en realitat una al·lucinació deguda al fet d'haver dormit poc durant l'esgotadora campanya electoral. Amb l'objectiu de treure's del pensament tot record d'aquella molesta trobada, havia regalat el hàmster a la seva neboda, que havia saltat d'alegria, i havia donat ordres a la seva secretària particular que fes retirar el retrat de l'homenet lleig que li havia anunciat l'arribada del senyor Fudge. Però havia sigut en va: davant la consternació del

primer ministre, havia resultat impossible despenjar el retrat. Uns quants fusters, un parell de paletes, un historiador de l'art i el ministre d'Hisenda havien intentat infructuosament arrencar-lo de la paret, i aleshores el primer ministre havia decidit deixar-ho córrer amb l'esperança que el quadre s'estigués quiet i callat durant la resta del seu mandat. De tant en tant hauria jurat que veia de reüll que l'ocupant del quadre badallava o es gratava el nas; i un parell de vegades, fins i tot, que sortia del marc i deixava buida la tela de color de gos com fuig. Tot i així, s'havia acostumat a no mirar gaire el quadre, i, sempre que li passava alguna cosa d'aquestes, es deia a si mateix amb fermesa que els ulls li feien pampallugues.

De cop, feia tres anys, una nit molt semblant a aquesta, mentre el primer ministre també estava tot sol al seu despatx, el retrat havia tornat a anunciar l'arribada imminent del senyor Fudge, que havia prorromput de la llar de foc, regalimant aigua i en un estat pròxim al pànic. Abans que el primer ministre li hagués pogut demanar per què li estava deixant xopa la catifa, el senyor Fudge s'havia posat a discursejar sobre una presó de la qual el primer ministre no havia sentit parlar mai, d'un home que es deia «Seriós» Black, d'una cosa que sonava com Hogwarts i d'un noi que es deia Harry Potter, que no li sonava de res.

—Acabo d'arribar d'Azkaban —havia dit el senyor Fudge esbufegant, mentre de l'ala del barret fort s'abocava un volum considerable d'aigua a la butxaca—. Del mig del mar del Nord, o sigui que ja es pot imaginar quin vol més terrible que he tingut... Els demèntors estan irats —havia dit amb una esgarrifança—; no se'ls havia escapat mai ningú... El cas és que em veig obligat a acudir a vostè, senyor primer ministre. En Black és un conegut assassí de muggles i podria ser que planegés unir-se a l'Innominable... Però ara que hi penso, vostè ni tan sols sap qui és l'Innominable! —Havia mirat un instant amb desànim el primer ministre, i tot seguit havia dit—: Va, segui, segui; valdrà més que n'hi posi al corrent... Prengui's un whisky...

Al primer ministre el va ofendre bastant que el convidessin a seure al seu propi despatx, i encara més que el convidessin a prendre's el seu propi whisky, però tot i així es va asseure. El senyor Fudge havia tret la vareta, havia conjurat del no-res dos gots grossos plens d'un líquid de color d'ambre, n'havia fet anar a parar un a la mà del primer ministre i havia fet aparèixer una cadira.

El senyor Fudge s'havia passat més d'una hora parlant. En un moment determinat s'havia negat a dir un nom concret en veu alta, i l'havia escrit en un full de pergamí que havia fet arribar a la mà del primer ministre que no sostenia el whisky. Quan finalment el senyor Fudge s'havia aixecat per anar-se'n, el primer ministre també s'havia posat dret.

—Així, vostè creu que aquest... —havia dit, i havia abaixat els ulls per mirar el nom que tenia a la mà esquerra— Lord Vol...

—L'Innominable! —havia saltat el senyor Fudge.

—Perdó... ¿Vostè creu que aquest Innominable encara és viu, doncs?

—Si més no, en Dumbledore diu que sí —havia dit el senyor Fudge mentre es cordava el capot per sota de la barbeta—, però no l'hem pogut trobar. Jo crec que no és perillós si no rep ajuda, i per això qui ens hauria de fer patir és en Black. ¿Difondrà aquest avís, doncs? Perfecte. Bé, senyor primer ministre, espero que no ens tornem a veure! Bona nit tingui.

Però sí que s'havien tornat a veure. Al cap de menys d'un any, el senyor Fudge havia aparegut del no-res a la sala de sessions del govern per comunicar al primer ministre que hi havia hagut un esclat de violència a la copa del món de güíditx (o almenys així li havia semblat que es deia) i que uns quants muggles n'havien «sofert les conseqüències», però que el primer ministre no havia de patir, perquè el fet que la marca de l'Innominable hagués tornat a aparèixer no volia dir res; el senyor Fudge estava convençut que havia sigut un incident aïllat, i, d'altra ban-

da, l'Oficina de Relacions amb els Muggles s'encarregava en aquells mateixos moments de modificar-los els records.

—Ai, me'n descuidava —havia afegit el senyor Fudge—. Estem fent gestions per importar tres dracs estrangers i una esfinx per al Torneig dels Tres Bruixots, pura rutina, però el Departament de Regulació i Control d'Éssers Màgics em diu que està estipulat que se l'avisi a vostè sempre que entrem al país éssers extremament perillosos.

—Daixò... ¿Dracs, diu? —va balbucejar el primer ministre.

—Sí, tres —va dir en Fudge—. I una esfinx. Passi-ho bé.

El primer ministre havia esperat contra tota esperança que els dracs i les esfinxs fossin la cosa més grossa que podia passar, però no va ser així. Al cap de menys de dos anys, el senyor Fudge havia tornat a sortir d'entre les flames, aquesta vegada amb la notícia que hi havia hagut una fuga massiva a Azkaban.

—¿Una fuga massiva? —havia repetit el primer ministre amb veu ronca.

—No pateixi, no pateixi! —havia exclamat el senyor Fudge, ja amb un peu al foc—. De seguida els tindrem el peu al coll! Però he considerat que ho havia de saber.

I, abans que el primer ministre hagués tingut temps de cridar «Esperi!», el senyor Fudge havia desaparegut enmig d'un esclat d'espurnes verdes.

Diguessin el que diguessin la premsa i l'oposició, el primer ministre no era cap beneit. No havia deixat d'adonar-se que, a desgrat de les garanties que el senyor Fudge li havia donat el dia que s'havien conegut, ara es veien força sovint, i també que el senyor Fudge estava més atabalat cada vegada. Tot i que no li agradava pensar gaire en el conseller d'Afers Màgics (o, com ell sempre anomenava mentalment el senyor Fudge, l'«altre» ministre), el primer ministre veia a venir que la següent vegada que el senyor Fudge es presentés seria per donar-li notícies més greus encara. L'aparició del senyor Fudge a la llar de foc una altra vegada, doncs, escabellat i neguitós i profundament sor-

près pel fet que el primer ministre no sabés per què havia vingut concretament, va ser un dels pitjors esdeveniments de tota aquella desastrosa setmana que acabava de passar.

—¿Com vol que sàpiga què passa a la... daixonses... a la comunitat bruixesca? —li va replicar el primer ministre—. Governo un país, i ja tinc prous maldecaps perquè a sobre...

—Vostè i jo tenim els mateixos maldecaps —va interrompre'l el senyor Fudge—. El pont de Brockdale no va cedir. No hi ha hagut cap huracà. Aquests assassinats no han sigut obra de cap muggle. I la família de l'Heribert Toix estaria més segura si no el tingués a casa. Estem fent gestions perquè l'ingressin a l'Hospital de Malalties i Lesions Màgiques de Sant Mungo. L'han d'ingressar aquesta nit.

—¿Què vol dir? No entenc res. ¿Què m'explica? —va saltar el primer ministre.

El senyor Fudge va agafar alè i va dir:

—Senyor primer ministre, em sap greu haver d'informar-lo que ha tornat; l'Innominable ha tornat.

—¿Com, que ha tornat? Quan diu que ha tornat, ¿vol dir que és viu?

El primer ministre va buscar entre els seus records els detalls d'aquella esfereïdora conversa de tres anys enrere en què el senyor Fudge li havia parlat del bruixot més temut de tots, del bruixot que havia comès una infinitat de crims esgarrifosos i quinze anys enrere havia desaparegut misteriosament.

—Sí, és viu —va dir el senyor Fudge—. Bé, no l'hi sabria dir segur... ¿És viva una persona a qui no es pot matar? Jo no acabo de treure'n l'aigua clara, i en Dumbledore no s'acaba d'explicar, però el fet és que té cos i camina i parla i mata, de manera que crec que es pot dir, per entendre'ns, que sí, que és viu.

El primer ministre no va saber què respondre-hi, però el costum arrelat que tenia d'aparentar estar ben informat sobre qualsevol tema de què es tractés el va moure a evocar qualsevol detall que recordés de les seves converses precedents.

—I ¿en «Seriós» Black va amb en... daixonses... amb l'Innominable?

—¿Black? ¿Quin Black? —va dir el senyor Fudge amb desconcert, mentre feia giravoltar de pressa el barret fort entre els dits—. ¿En Sírius Black, vol dir? Per les barbes de Merlí, no. En Black és mort. Al final va resultar que... bé, que ens vam equivocar respecte a en Black. Va resultar que era innocent. I no estava confabulat amb l'Innominable. Ara bé —va afegir en to defensiu, fent giravoltar el barret fort encara més de pressa—, totes les proves indicaven el contrari, i teníem més de cinquanta testimonis oculars... Sigui com sigui, el cas és que és mort. El van matar, vaja; a dintre la Conselleria d'Afers Màgics. Hi ha d'haver una investigació, de fet...

El primer ministre va quedar sorprès de sentir una fugaç fiblada de compassió pel senyor Fudge. Aquest sentiment, però, va quedar ofegat de seguida per l'envaniment que li va causar pensar que, per més incompetent que pogués ser en el camp de materialitzar-se en una llar de foc, no s'havia de plànyer de cap assassinat a cap de les seus ministerials del govern, si més no de moment...

Mentre el primer ministre tocava d'amagat la fusta de la taula, el senyor Fudge va continuar:

—Però això d'en Black pertany al passat. El problema que tenim ara és que estem en guerra, senyor primer ministre, i s'haurien de prendre mesures...

—¿En guerra? —va repetir el primer ministre, inquiet—. ¿No troba que exagera una mica?

—L'Innominable té ara entre les seves files tots els adeptes que es van fugar d'Azkaban pel gener —va dir el senyor Fudge, parlant cada vegada més de pressa i fent girar el barret fort tan ràpidament que només es veia una taca borrosa de color verd poma—. I, ara que campen lliurement, no paren de causar estralls. Això del pont de Brockdale ho va fer ell, senyor primer ministre, i ha amenaçat de fer una matança de muggles si no me'n mantinc al marge i...

—Vaja, o sigui que vostè té la culpa de la mort de tota aquesta gent, i jo em veig obligat a respondre preguntes sobre tirants rovellats i juntes de dilatació corroïdes i què sé jo què més! —va dir el primer ministre fora de si.

—¿Que jo en tinc la culpa? —va exclamar el senyor Fudge, posant-se vermell—. ¿Insinua que vostè hauria cedit a aquesta mena de xantatge?

—Potser no —va dir el primer ministre, posant-se dret i començant a passejar amunt i avall de l'habitació—, però hauria fet tots els possibles per detenir el xantatgista abans que cometés cap atrocitat com aquestes!

—I ¿creu que jo no he fet tots els possibles? —va replicar el senyor Fudge indignat—. Tots els aurors de la Conselleria han intentat (i intenten) localitzar-lo i reduir els seus adeptes, però es dona el cas que parlem del bruixot més poderós de tots els temps, d'un bruixot que eludeix la justícia des de fa quasi trenta anys!

—I segurament em dirà que també ha sigut ell el causant de l'huracà que hi ha hagut a les comarques de ponent, ¿oi? —va dir el primer ministre, que estava més sulfurat a cada pas que feia. Era desesperant descobrir la causa de totes aquelles calamitats i no poder explicar-ho a la població; quasi pitjor, de fet, que si hagués sigut culpa del govern.

—Allò no va ser cap huracà —va dir el senyor Fudge amb veu abatuda.

—Perdoni! —va bramar el primer ministre—. Arbres arrencats de soca-rel, teulades aixecades, fanals tombats, ferits greus...

—Van ser els Cavallers de la Mort —va dir el senyor Fudge—, els adeptes de l'Innominable. I tenim la sospita que també hi ha implicats gegants.

El primer ministre es va parar en sec, com si hagués topat contra una paret invisible.

—¿Que hi ha implicats què?

En Fudge va fer una mitja rialla.

—L'última vegada va utilitzar gegants, amb la intenció d'armar-la més grossa. L'Oficina de Desinformació no ha parat de treballar; tenim equips d'obliteradors dedicats exclusivament a modificar els records de tots els muggles que van veure el que va passar de veritat, i la major part del Departament de Regulació i Control d'Éssers Màgics rondant per Somerset, però no hem localitzat el gegant. És un desastre...

—No cal que ho digui! —va dir el primer ministre fora de si.

—No li ocultaré que a la Conselleria tenim la moral molt baixa —va dir el senyor Fudge—. Entre això i haver perdut l'Amelia Barns...

—¿Haver perdut qui?

—L'Amelia Barns, la cap del Departament de Bruixijustícia. Creiem que l'Innominable la pot haver mort ell mateix, perquè era una bruixa molt brillant i... bé, tot indica que va oposar una resistència aferrissada.

El senyor Fudge es va escurar el coll i, amb un esforç —o almenys això va semblar—, va deixar de fer girar el seu barret fort.

—Però si aquest assassinat ha sortit als diaris... —va dir el primer ministre, que per un instant va oblidar la ira que el dominava—. Als nostres diaris... Amelia Barns... Només deia que era una dona de mitjana edat que vivia sola. Va ser un crim molt sanguinari, ¿oi? Se n'ha parlat força... La policia no sap què pensar.

El senyor Fudge va sospirar.

—No m'estranya gens. Assassinada en una habitació que era tancada per dintre, ¿oi? Nosaltres, en canvi, sabem exactament qui ho va fer, però això no ens fa més fàcil enxampar-lo. I després hi ha hagut el cas de l'Emmeline Vance, que d'aquest vostè potser no n'està al corrent...

—I tant si n'estic! —va dir el primer ministre—. Va passar aquí a tocar, de fet. Els diaris s'hi van fregar les mans: «Violació de la llei als darreres de la residència del primer ministre»...

—I per si amb això no n'hi hagués prou —va dir el senyor Fudge, quasi sense escoltar el primer ministre—, tenim demèntors pertot arreu, que ataquen la població indiscriminadament...

En èpoques més felices aquesta frase hauria resultat ininteligible per al primer ministre, però ara sabia perfectament de què li parlaven.

—Tenia entès que els demèntors s'encarregaven de vigilar els presos d'Azkaban —va dir amb cautela.

—Se n'encarregaven —va dir el senyor Fudge amb fatiga—, però ja no se n'encarreguen. Han abandonat la presó i s'han unit a l'Innominable. No li negaré que ha sigut una patacada.

—I —va dir el primer ministre, amb una sensació creixent d'esglai—, ¿oi que em va dir que eren aquells éssers que xuclen l'esperança i la felicitat de la gent?

—Ni més ni menys. I han començat a criar. Això és el que causa tota aquesta boira.

El primer ministre va notar que li feien figa les cames i es va deixar caure a la cadira que tenia més a prop. Imaginar-se tot d'éssers invisibles que voltaven per les ciutats i pel camp estenent el desconsol i la desesperança entre els seus votants el va deixar aclaparat.

—Doncs escolti, senyor Fudge, hi ha de fer alguna cosa! En tant que conseller d'Afers Màgics, això és responsabilitat seva!

—Benvolgut senyor primer ministre, no deu pas pensar que després de tot el que ha passat continuo sent conseller d'Afers Màgics, suposo! Em van destituir fa tres dies! Feia quinze dies que tota la comunitat màgica reclamava la meva dimissió. Durant tot el meu mandat no els havia vist mai tan units! —va dir el senyor Fudge, fent un esforç heroic per somriure.

El primer ministre es va quedar un moment sense saber què dir. Tot i la indignació que sentia per la situació en què l'havien posat, no deixava de sentir compassió per aquell home d'aire abatut que tenia assegut al davant.

—Ho sento —va acabar dient—. Si hi ha res que pugui fer per vostè...

—L'hi agraeixo molt, senyor primer ministre, l'hi agraeixo molt. Avui m'han fet venir perquè el posés al dia dels últims esdeveniments i per presentar-li el meu successor. Comptava que a aquestes hores ja hauria arribat, però m'imagino que deu anar molt enfeinat amb tot això que passa.

El senyor Fudge va tombar-se cap al retrat de l'homenet lleig de la llarga perruca blanca de tirabuixons, que en aquell moment es burxava l'orella amb la punta d'una ploma.

El retrat va trobar els ulls del senyor Fudge i li va dir:

—Arribarà de seguida. Està acabant d'escriure una carta a en Dumbledore.

—Aviam si té sort —va dir el senyor Fudge, parlant en to dolgut per primera vegada—. Durant les últimes setmanes he estat escrivint a en Dumbledore dos cops al dia, però no ha respirat. Si hagués estat disposat a persuadir aquell nano, jo potser encara seria... Aviam si l'Scrimgeour se'n surt.

El senyor Fudge va caure en un silenci carregat de rancúnia, que el retrat va trencar quasi immediatament amb la seva veu incisiva i solemne:

—Al primer ministre dels muggles. Sol·licitud urgent de visita. Tingui la bondat de respondre de seguida. Rufus Scrimgeour, conseller d'Afers Màgics.

—Molt bé, molt bé —va dir el primer ministre d'esma, i amb prou feines va recular quan les flames de la llar de foc es van tornar verd maragda una altra vegada, van revifar i van deixar entreveure un altre bruixot que hi giravoltava al mig, i que tot seguit en sortia expulsat per anar a caure dret sobre la catifa d'època. El senyor Fudge es va aixecar. Després d'un moment de vacil·lació, el primer ministre va decidir imitar-lo, i es va quedar mirant com el nouvingut es redreçava, s'espolsava la seva llarga túnica negra i donava un cop d'ull al seu voltant.